

[Knud Jespersen.]

stre kan jo ikke komme uden om, at hverdagen viser en stigning i arbejdsløsheden. Hver dag går hundreder af mennesker hjem for ikke at gå på arbejde næste dag. Det psykiske, økonomiske pres er så voldsomt, at man oplever ikke alene selvmordsforsøg, men også selvmord blandt dem, man har frataget retten til at arbejde. Vi har så mange ting, de kunne sættes ind på, men ingen reel hjælp har man været villig til.

Derfor er det, vi prøver at formulere en omgående løsning i vores forslag, der indeholder 6 punkter, hvor man omgående kunne sætte ind for at få folk i arbejde med miljørensning, ved at ophæve bestemmelsen om de 26 uger, så man ikke tager retten til understøttelse gennem fagforeningerne fra dem, der er gjort arbejdsløse, ved at sikre, at de unge ikke skulle straffes, sådan at de kun kunne få hjælp i 180 dage. Vi prøver at pege på, hvordan staten aktivt bør gå ind i boligbyggeriet, finansiere det, fordi vi regner boligforliget for sprængt og anser det som en lykke da at kunne få beskæftigelse i gang. Vi har påvist, hvordan man med statslån også var i stand til at sikre, at reparation af den gamle boligmasse, hospitaler og andre hårdt tiltrængte steder kunne suge arbejdskraften til sig, og det er noget, vi har brug for.

Jeg ved ikke, om folketetinget vil sige ja eller nej helt eller delvis til denne side af sagen, som vi stiller forslag om, men en lovgivning, der tager afstand herfra, kan i alt fald ikke pryde sig med betegnelsen solidaritet over for dem, der er dårligst stillet. Man kunne sige en hel masse om, hvordan finansloven behandler de ældre eller de mange unge under uddannelse, om det krav, de har på hjælp, og alligevel er man indstillet på at forringe forholdene for disse mennesker. Det er i disse grupper interesse, vi vil forme alle vores ændringsforslag til finanslovsforslaget om en omfordeling af det rige Danmarks vældige værdier. De skal ikke tvinges til at betale regningen for kapitalismens krise. De skal ikke tvinges til at betale, fordi et

folketingsflertal — og det er det ulykkeligtvis endnu — fejlagtigt klamrer sig til fællesmarkedspolitikken. De skal ikke tvinges til at betale, fordi et parti eller fire føler sig mere forpligtet over for forsvarsforliget, end de gør over for det danske folk.

Regeringen bør også huske, at hvis man midt i denne situation føler trang til at gribe direkte ind over for arbejdsmarkedet i overenskomstforhandlingerne og fratager arbejderne retten til medbestemmelse om egne løn- og arbejdsforhold, så er det regeringen, der provokerer til uro. Og så kan hr. Hilmar Baunsgaard jo godt forklare, at kommunisterne ikke er ansvarlige. Jo, kommunisterne er ansvarlige. Vi føler ansvar over for, at de folk, der er på arbejdspladserne, skal blive der. Vi føler ansvar over for, at de arbejdsløse skal komme i beskæftigelse. Vi føler det ansvar sådan, at vi ikke vil være med til mere at tage fra de fattige, og vi vil gøre alt for, at dette folketing i stedet kan begynde at tage fra de rige.

Jeg har også et spørgsmål mere, jeg gerne vil stille. Når man må konstatere, at priserne stiger, at profitten øges, ja men hvordan kan man så forestille sig, at man kan lokke menneskene til at gå ind på en indkomstpolitik, der vil give en skæv fordeling med flere arbejdsløse? Det skal man heller ikke regne med. Danmarks arbejdere vil ikke bøje nakken for arbejdsgivernes regering, men vil have lov til at bestemme og være medbestemmende om prisen på deres egen arbejdskraft.

Engang sagde man i forbindelse med regeringens helhedsplan, at man kunne fastlåse priserne på fødevarerne. Jeg erindrer om, at jeg har stillet et spørgsmål til statsministeren i den tv-udsendelse, der var 2 dage før valget, og hvor statsministeren svarede: ja men det kan man godt gøre lige så lang tid, som man vil have helhedsplanen til at løbe, dvs. 10 måneder. Den 10. januar steg smørrets pris. Afregningsprisen blev øget med 30 øre, og det betyder, at prisen på smør voksede med mellem 43 og 45 øre for forbrugerne. Det var et fællesmarkedsbeslutningsor-